

L a d i s l a v

K l í m a

E D G A R

A

E U R A

...nudné je vše obecné a ušlech-
tilé a bezpečné, moudrost je
totéž, co mizernost...

Člun zatím doplul na okraj jezera a počal stáčet se dále, nesen proudem řeky, která byla zde poměrně široká a hluboká a tok její velice volný; po obou stranách svíraly ji nízké, a zalesněné chlupy...Vítr neopíral se zde do plachty; a tak plynula loďka velice pomalu, sotva znatelně po proudu...

Bylo skoro 5 hodin. Svit sluneční sežloutl a nějak ztichl. Příšerná nálada vkrádala se v duše milenců.

"Tohle 5hodinové, letní slunce je nejtajemnější ze všeho" - pravila Eura. "Teď je obrat dne v noc, počátek umírání dne - teskná, bolestná, velmi těžká chvíle...Slyšíš ten nářek, který vane vzduchem? Slyšíš to bolné, přerývané, zdušené chvění vzduchem se táhnoucích strun? Teď jest hodina duchů, ne o půlnoci"

"Vždycky na mne to pětihodinové letní slunce tak divně působilo", - odtušil Edgar. "Dvě příhody půso-

bení toto neobyčejně zvýšily, takže od té doby svit slunce v tuto chvíli přímo mnou otrásá...Poprvé, - bylo mně asi 7 let, zašel jsem kdysi do levého křídla našeho zámku, - do tmavé, jen velmi malým a při stropu se nalézajícím okénkem osvětlené komory; okénko toto směřovalo k severu...Domníval jsem se dříve, že je nemožno, aby do místnosti té sluneční zář padala...Když jsem tam vešel, nepadala tam ještě; usedl jsem na nízkou stoličku a pohřbízel se do sebe..., na dlouho.. Tu pozdvihnu oči a okénkem vniká do komory šikmo tenký proužek žlutého světla .. Ulekl jsem se velice v prvním okamžiku a nechtěl jsem zraku svému věřit...Pak vystoupil jsem na židli a vnořil tvář do žlutého sloupu, chtěje se přesvědčit, je-li to opravdu slunce, jež jej vysílá..., žluté, zářné oko mne vskutku oslepilo...Slezl jsem opět dolů a divil se; kolem panovalo tak děsivé, tak v zámku našem nezvyklé ticho...

Zmocňovala se mne příšerná, strašidelná nálada; nikdy necítil jsem, jsa po tmě, podobného děsu, jako teď v té temné, pusté, divné, k severu obrácené jizbě se žlutým sloupem slunečního světla.. Tu popatřím naň znovu, stal se již širším, hledím naň chvíli - a tu vidím náhle, jak snují se v něm všelijaké divné postavičky: tančící dívky v průhledných bílých oděvech, elfové, píďa muži a různé podivné zjevy; a pak objevil se nad oknem bílý medvídek a sestupoval sloupem uprostřed hemžících se postav klidně dolů... Postavy byly jako z průhledných par, z vídma stkány. Bylo to velmi idyllické... Mně však uchopila z toho rázem taková hrůza, že jsem se dal z příšerné místnosti na útěk. - Po celý rok vyhýbal jsem se jí z daleka.

Po druhé, když bylo mně asi 11 roků, zdržoval jsem se v malém městě. Chodil jsem tam často návštěvou k jisté prosté rodině. Byt jejich

sestával ze čtyř místností; okna prvních tří směřovala k jihu, okna čtvrté k severu; byl v přízemí. Hned při první návštěvě byl jsem v prvních třech místnostech a ta čtvrtá zdála se mně býti nějak tajemnou. Při návštěvě druhé otázel jsem se po způsobu chlapeckém naivně hostitelů, co je to za místnost, - ta čtvrtá; nechtěl jsem tím zvědět, jaký jest její účel, - ale domníval jsem se, že lidé ti sdílejí můj tajemný pocit a vysvětlí mně jej ihned. A tu povídá starý muž, myslím, že otec tehdejšího držitele bytu: „To je zvláštní, divná místnost, - v ní straší...“ Řekl to zcela vážně. S největším napětím tázal jsem se, co tam straší..., napjetí to bylo na mně dobře jistě viditelné. A tu staroch řekl: „To já nevím, to neví nikdo z nás, nikdo ničeho neviděl, - a přece říkáme, že tam straší; - nikdo nic neviděl; jenom říkali, že je divno u srdce, když tam vkročí.“

I to řekl staroch s tváří velice vážnou; nevím dodnes, tropil-li si ze mne chlapce blázna, či myslil-li to doopravdy. - Po celé dny myslil jsem teď jen na tu místnost. Nechtěl jsem lidi ty požádat, aby mne k tam uvedli, - bylo mně, jakoby tím vše bylo zkaženo; ale číhal jsem na vhodnou příležitost, abych se tam neviděn sám mohl vkrásti. Ale nešlo to a nešlo. Tu navštívím jednou lidi ty, - bylo to v létě, v 5 hodin odpoledne... Dvěře byly otevřeny, nikdo nebyl však doma. Běžím rychle ke čtvrté místnosti; srdce mně tlouklo, když jsem dvěře její otvíral. Pohlížel jsem na místnost tu podobně jako ona princezna v pohádce na onu komnatu čarodějova hradu, kam jí byl čaroděj ten zakázal jíti, - kde byl v hrnci uzavřený drak. Dvěře byly otevřeny; vstoupil jsem. Světnice byla skoro temná: bylať obě její, k severu směřující okna uzavřena okenicemi; jen tenounké proužky záře mezi okenicemi osvětlovaly ji

poněkud....Světnice byla zcela obyčejná, k tomu nepořádná, chudobná, ba ošklivá, ale přes to působilo v ní vše na mne velice příserným dojmem. Otevřel jsem okenici. Z levé strany šlehl mé oko intensivní proud světla....Ale venku, - co jsem spatřil? Ač v tu stranu musela sotva sto kroků ode mne táhnouti se řada stavení, jak jsem již věděl, uzřel jsem venku velikou, velmi prohloubenou, magickou zahradu... Nevídané stromy, keře a květy bujely zde; vše mělo zároveň exotický a zároveň báchorkový ráz; podobalo se to současně šlechtickému parku a pralesu. Přímo přede mnou byl asi 100 metrů dlouhý trávník, jen tu a tam mohutnými stromy posázený; dále však tvořil hradbu hustý les, do něhož vnikalo několik širokých pěšin; vše působilo však velice aesthetickým a umělým dojmem. - Mezi stromy v lese tmavěly se místy tajemné otvory jako noc. - A nade vším leželo

sváteční žluté ticho 5hodinového slunce. Hlavní je při tom všem nepopsatelná nálada, kterou ty, Euro, zajisté teď pociťuješ. Hledím chvíli na zázračný obraz, a strach mne při tom opustil, jen udivení zbylo. Tu vynoří se náhle z jednoho černého otvoru mezi stromy párek velkých, žlutěrudých, černě žíhaných zvířat, a stane přímo před lesem na trávníku. Očmukávali chvíli trávu, pak jeden z nich znenadání postavil se na zadní nohy, položil druhému, patrně samici, přední tlapy na šíji, pak udeřil několikrát rychle a lehce tuto do hlavy, - jako žertovné kočky dělají, - a jako míč odmarštil se pak několik metrů stranou... Poté jali se oba tygři, jakoby nic nebylo, chvíli očmukávati trávu, blíže se pomalu k mému oknu. Když byli asi 50 kroků od něho vzdáleni, popatrili kolem, - i na mne, - cítil jsem jejich pohled.., a dali se rychlým cvalem přímo ke mně; jeden

z nich při tom zařval...Mně se zmocnil strach, odskočil jsem od okna a vběhl do prvních místností; všecky údy se mně třásly...Nebyl tam dosud nikdo. Ale v zápatí vešel dědouš dovnitř. Zpozoroval mé chvění a tápal se mne co se mi stalo...Řekl jsem mu, že mně není dobře. On se však nedůvěřivě usmíval a pak ptal se, nebyl-li jsem ve čtvrté místnosti. Já jsem to zapřel, - ale starý patrně nevěřil. Usmíval se záhedně dále. Pak zamumlal jen: „je to zvláštní pokoj, je, je!“ Já, jak jest i teď moje povaha, nechtěl jsem se dále ptáti a o mé příhodě mluvit.

Ještě tentýž den zašel jsem do ulice, táhnoucí se severně od strašícího domku. Přesvědčil jsem se poznovu, že je sotva 100 m. od něho vzdálena a že mezi obojím není vůbec místa pro zahradu takových rozměrů, jakou jsem viděl.

Následující den - bylo 10 hodin dopoledne, zavítal jsem ke svým hos-

titelům opět...Desátá hodina je nejveselejší v celém dnu - a tak já, jse v následě zcela jasné a sdílné, požádal jsem dobré lidi, aby mně strašidelnou místnost ukázali. Vyhověli, - a co jsem tam spatřil z okna? Hned přede mnou dvorek s hnojem, na levo cípek obyčejné zahrady, na pravo rovněž malou zahrádku, a přímo za dvorkem větší dvůr s hromadami prken, nějakou budkou, třemi záhony zeleniny s nízkými baráky severní uličky v pozadí. Zasmál jsem se nad svým včerejším viděním, které jsem tenkrát jmenoval krátce: má hloupost....A zapomněl jsem na ně....

Odpoledne téhož dne navštívil jsem ty lidi opět. A jako včera byl byt prázdný a jako včera svítilo slunce a jako včera bylo 5 hodin. Ale na vše to jsem ani nepomyslel a vkročil jsem zcela bez bázně do čtvrté místnosti, na nic nemysle. Otevru opět okenici - a to pětihodi-

nové slunce mne opět udeřilo divně do očí. Zachvěl jsem se - a opět vidím bujnou zahradu od včerejška - právě tak jako včera. - Několik vteřin byl jsem jako omámen...Ale hned na to zaznělo mně v sluch strašné zařvání a dva strašní tygři bleskurychle, 10metrovými skoky, letí ke mně...V mžiku jsou již blízko u mne, tu s děsným výkřikem dal jsem se zas na útěk... V tom již břinklo sklo - ale k čertu, kde to jsme, co je to za kopce, Euro?"

Zatím totiž co Edgar vypravoval zvláštní své zkušenosti z mládí, šinula se jejich loďka po proudu stále níže přívětivým údolím, - až ocitla se v záhybu jeho. Eura, napjatě poslouchajíc, nepozorovala krajinu.

"Tož zvláštní", řekla Eura teď polekaným hlasem. "Z naší vily viděli jsme v těchto místech chlumpy sotva 100metrové a vlídné - a teď strmí před námi hory 300 až 400 metrové a tak příkré a příšerné. Je to

možno? Mohli jsme se ve výšce kopců dříve takto klamat?"

"To je nemožno, Euro! Či snad bylo by to přece možno? Ovšem odhadujeme výši hor často velice nespřávně. Či snad je to vidění, - podobné tomu, jako ono z okna strašidelného pokoje? Jsem velice zvědav na to i na to!"...

Teď plynula již řeka rychleji a rychleji unášela na svém hřbetě člun a tajemné milence.

"Miláčku, bojím se nějak, má předtucha, o které jsem ti již řekla, mluví stále hlasitěji a děsivěji! Stane se nám něco hrozného, uvidíš! Hleď na to žluté slunce nad pahorkem, jak příšerně a výsměšně na nás hledí! Vždyť to není ani slunce, vždyť je to hlava uťatá od těla... Vraťme se raději, miláčku!" A dívka chopila se vesel.

"Drahoušku, počkej ještě trochu!" řekl Edgar. "Zajímá mne to velice. Mohl jsem se v těch kopcích tolik mýlit? Rád bych tomu přišel na stopu!

A již dávno přál jsem si projeti tímto údolím, - působiloť na mne vždy tak tajemně, - teď, když jsme již tak daleko, pojedme ještě kousek! Viď, Euro?"

"No jak chceš, Edgare, - ale mám nějak strach. A právě mně napadá: včera potkala mne na procházce nějaká bába, zastavila mne, všelicos mně povídala, nerozuměla jsem jí v té francouzské hatlenině skoro nic, ale to jsem z toho přece vyrozuměla, že toto údolí jmenuje se u lidu 'Údolí Smrti' a že řekla, že zde někdy straší. Bože, hleď jen na to slunce, jak se nám směje, a to příšerné, sváteční ticho kol směje se nám rovněž."

"Milenko, máš pravdu, něco divného a děsivého vniká ň do mne... Ale posečkej jen ještě chvíli, jen co vyjedeme za onen záhyb údolí... Krajina je zde velkolepá a stojí za podívanou. A je-li vše jen přízrak, pak tím spíše musíme hledět

toho využítkovat! Přízrak se obyčejně již nevrátí! Hleď, tam před námi nad temen~~yx~~ těchto nad námi strmících kopců, vynořují se fantastická, ohromná skaliska! Toť skoro jako v Alpách!"

"Toť příšerné!" zachvěla se Eura na všech údech, "je mně zde tak zima...A to slunce se tak šklebí, - a teď se již i chechtá! Miláčku, vrať se dokud je čas, spějeme v záhubu, letíme v záhubu, - hleď, jak ten náš člun teď rychle běží...Bude nám těžko veslovat proti proudu!"

"Tedy vystoupneme na břeh a člun buď potáhneme nebo necháme na břehu. - Jen k onomu záhybu, - ať užřím to velkolepé panoráma, jež podle všeho se tam před námi rozevře! Za dvě minuty jsme tam, milenko!"

A Edgar vřele políbil Euru.

Rychle blížil se člun k záhybu, jež tvořila mohutná, do řeky vrostlá skála. Nad níž čněly velmi

příkré, vysoké fantastickými skalami poseté stráně s obrovskými jehličnatými stromy...A teď skryla se za ně šklebící se sluneční koule...Neobyčejné chladno vanulo zde v stinném údolí.. Jako rychle jdoucí člověk prorývala loďka vlny řeky. Již přibližovala se značně záhybu. A teď dotknul se sluchu milenců temný, divný vzdálený hukot. Ale milenci si ho nepovšimnuvše, jen udiveně před sebe a kolem sebe zírali.. Hukot sílil kvapem. Tu trhla sebou Eura.

"Slyšíš, miláčku, slyšíš ten hukot?" zašeptala bázlivě. -

"Slyším," odvětil Edgar, "co by to mohlo být?"

"Zní to jako vodopád!" pokračovala chvatně a úpěnlivě Eura.

"Ano, podobá se tomu!" řekl Edgar. "A pamatuji se - ano, slyšel jsem před týdnem vypravovat, že se někdy přihodí, že toto smávé údolí změní se v hroznou rokli, a že na konci jejím vrhá se řeka z výše několika

set metrů do hlubiny. Možno, - ale je to přízrak, jenž nám nemůže hrozit nebezpečím. Jak by zde mohl ve skutečnosti být několik set metrů hluboký vodopád, když nejsme ani 50 metrů nad mořem. Přízraky děsí jen, ale neusmrcují, leda děsem. Proto neboj se, drahá Euro! Hned se vrátíme!"

"Miláčku, miláčku! To je plané, vědecké mluvení! Vraťme se, než k záhybu tomu přijdeme! Jsme tam již skoro! Za tím záhybem číhá smrt! Je to údolí Smrti! Já teď nechci zemřít, miláčku!" křičela Eura a chopila se vesel.

"Když si to přeješ, drahoušku můj, musím ti ovšem vyhovět, ať bych rád za ten záhyb viděl! Nuže!" a Edgar prudce opřel se o bystře tekoucí a ubíhající vlny zelenavé řeky.

Eura statečně ze všech sil pomáhala.

Ale proud byl teď už silnější, než svaly milenců. Stále blíže,

třeba pomaleji, šinul se člun k osudnému záhybu, přes všechno úsilí veslujících.

Silněji zněl jím ve sluch divný vzdálený hukot...Vzrůstal kvapem, ločka šinula se již do záhybu...

"Edgare, Edgare!" šeptala bojácně Eura, - a v tom již nahnula se ločka napravo, - a úžasný obraz udeřil oba plavce do očí.

Před nimi rozprostíralo se údolí jen asi 1 km dlouhé, ale příšerně divé...Již ani stopy rostlinstva zde nebyly; jen strašné, až 1000 metrů vysoké skalní stěny svíraly divoký proud řeky. Byly velice strmé, místy kolmé; někde strašlivě rozervané, někde zas jen ohromné svislé hladké boky s tmavými kouty šklebily se, řvaly hrozivou příšerností. Na všem byla ona němá strešidelná nálada, jaká vane na nás z nehybné, vztekle vyhlížející mrtvolly...

Oba milenci pustili vesla z rukou. Eura vzkřikla. Edgar poněkud pobledl...

"Ke břehu, miláčku, ke břehu!" křičela dívka, namáhajíc se, aby loďku přivedla na stranu. "Já teď nechci zemřít!"

Edgar jí pomáhal ze všech sil. Ale úsilí obou tříštilo se o mocný tok řeky. Tato valila se silně šikmým korytem teď již rychlostí ubíhajícího člověka. Několikrát octli se již jen metr, dva, od břehu, - ale zas je to náhle vrhlo do středu. A rychlost byla stále a stále větší...

Tu vjeli do úzkého skalního koryte; skoro kolmo svíraly zde hladké skály s obou stran řeku, takže nebylo možno na břeh vystoupnouti.

"Nenamáhej se, Euro!" řekl Edgar, odloživ vesla. "Šetři raději sílu pro místo, kde bude nám možno přistát!"

"Oh, můj Edgare, místa toho již nenajdeme!" křičela Euro a prudce před milencem na kolena padnuvši, přivinula se křečovitě k němu.

"Zemřeme zde, Edgere! Oh, tak brzo! Právě teď!"

A dala se do zoufalého láče.

"Neplač, drahoušku, - vždyť není ještě tak zle! Vodopád jest ještě daleko a ostatně je vše jen přízrak...Vždyť jsme v Alpách, ne na západofrancouzském ~~pekelném~~ pohoří. Jak se přízrak dostavil, tak také rázem zmizí...Přízraky neusmrcují..."

"Není to pravda, přízraky usmrcují a nejen děsem! Přízrak je skutečnost, neboť skutečnost je přízrak! A tenhle přízrak neskončí dřív, než se nám stane neštěstí, - vím to, vyznám se v těch věcech! Pro boha, miláčku, hleď tam před sebe, vždyť je údolí uzavřeno skalou," vzkřikla Bura tak zděšeně, tak hrůzným tonem svého i jinak děsivého hlasu, že Edgar při zvuku jeho ztrnul..."

Popatřil před sebe.

Ten konec údolí, k němuž se bleskurychle řítili, zatarasen byl až

do nebe strmící skálou - úplně byl jí zatarasen. - Bylo nejisto, kam se odtud řeka ztrácela. Edgar zbledl jako smrt. -

"Snad padá řeka do podzemí," řvala Eura.

"Slyšeli bychom zcela blízky, silný hukot, ten hukot, jejž slyšíme, je dosti ještě vzdálený!" vypravil ze sebe Edgar. Ale nevěřil sám svým slovům...Teď i on věřil, že smrti neujdou...Hleděl aspoň ve své zmatenosti sebrat myšlenky, aby důstojně zemřel.

Skála byla od nich již jen asi 100 metrů vzdálená. Střelou letěli k ní. Edgar uchopil se poznovu vesel, ale úsilí jeho a Eury dostat člun ku břehu bylo směšně marno....

Slunce již neosvětlovalo stráně hor a panoval děsný, podzimní soumrak; horami vystupovaly z černých otvorů již temně modrá obleka dýmu. Celkem byla to nejhroznější krajina, nejhroznější podsvětí, jak si ji jen ta největší fantasmie geniálního malíře může představit.

"Edgare!" zvolala Eura. "Pohleď na ty hozy nad námi...Bože můj, to je hrozné, tak tiché, dusné, jako očekávající! Vždyť každou chvíli musí se na nás zřítit. Jé! Bože! Již padají! Již padají! Miláčku! Zemru s tebou! Již...Již..."

"Neděs se, drahá," řekl Edgar.
- "Vždyť nepadají! Ale je to hrozné, - nic hroznějšího jsem dosud neviděl! A vypadají jako dvě hlavy! Ta napravo je jako hlava starce, ta nalevo jako hlava báby. Chtějí se políbit! A ten stařec má položené rámě na šíji stařeny, - jaký to

velkolepý most, půl druhého tisíce metrů nad námi! A ta stařena spouští ruku dolů - jako na nás - jak ta ohromná kamenná hůl spouští se dolů! Pravý div, že drží při těle, že ten ohromný kus skály nespadne..."

"Můj bože!" vzkřikla Eura, "ta ruka se níží, stále k nám se níží! Dříve byla výš!"

"To je klam, milenko! Pojďme dále, snad najdeme východ z těchto hrozných skal... Kdož ví, jak dlouho bude přízrak ještě trvat, snad bychom se ani nedočkali! Nejlépe by bylo, kdybychom mohli teď usnouti - při probuzení minulo by zajisté vše a probudili bychom se zcela jinde. Ale to nejde. Zkusme jít ještě dále..."

Ubírali se dále úzkou štěrbinou, příkře do výše se táhnoucí, mezi strašlivými horami a skalami.

"Bože, kéž by už ten přízrak minul!" vzkřikla opět Eura. "Je to již nesnesitelné!"

"Přejde to brzo, milenko - jen co to 5hodinové slunce ztratí svou moc.... Již v 6 hodin to, myslím, musí přestat! Za chvíli je 6 hodin. Jen zmužile, milenko!"

Ušli asi 100 kroků. Řev vodopádu byl stále slabší. Tu trhla s sebou prudce Eura.

"Hleď, miláčku, na to rámě té stařeny!" zašeptala bázlívě. "Stále se na nás níží a stále... O můj bože!"

Edgar pohlédl vzhůru - a teď sám s sebou prudce trhnul...

"Máš přece pravdu, milenko! Před chvílí byl konec její asi 200 m nad námi, - teď již jen asi 100 m, - ano, toť zřejmo..." - a zechvěl se. "Rychle ku předu, aby nás nedostihlo, - tam u řeky by nás dostihlo snadno!"

A Edgar, uchopiv zimničně se chvějící ručku Eury, táhl milenku rychle výše.

Ušli ještě asi 50 kroků. Tu octli se na rozcestí. Skalní skulina dělila se ve dvě, ještě užší.

"Kterou půjdeme?" tázala se Eura, drkotajíc zoubky. "Bože, ta ruka je zase níže!"

Edgar vzhlédl vzhůru, kamenná ruka visela nad nimi již jen asi ve výši 50 m.

"Napravo!" vzkřikl a dal se v běh, vleka Euru po neschůdné cestě za sebou.

Steny mlénky zněly za ním.

Ale již po několika krocích se Edgar zarazil a vlasy vztýčily se mu na hlavě. Eura za ním hrozně vykřikla.

Asi 10 kroků před nimi šoural se směrem k nim beznohý muž - tak pomalu, tak jednostejně, tak příšerně, jako rafije na velkém orloji.

"Nazpět!" zvolal Edgar a Eura uposlechla. Rychle seskákali dolů přes kameny a skály.

"neu - tí - kejte, mně ne - u -
te - če - te, mně - nic - neu - teče,
já - do - ho - ním - všec - ko -"
znělo strašně za nimi.

Doběhli šťastně k rozcestí, aniž
by byli upadli. "Nalevo!" vzkřikl
Edgar. "Na břehu by nás dostihl!"

A dali se nalevo.

"Ses - tro - ne - pust' - je tam
- nadežen mně je sem - já je - zde
- uškr - tím - a poz - řu -"znělo
za nimi.

A popatřili před sebe, - div že
nepadli na zem. Proti nim ubírala
se uzounkou štěrbinou černá žena
s bílým obličejem, bílými očima a
zuřivým výrazem mrtvé tváře.

"Nazpět k řece!" zvolal Edgar,
zoufalým již hlasem, - a milenci
řítíli se znovu bez dechu dolů.

Něco temného zavadilo Edgarovi
o zrak. Vzhlédl, a skalní rameno
vznášelo se nad ním již jen asi 20
m vzhůru.

Doběhli k rozcestí a spatřili
beznohého asi metr od sebe. Příšera

vztáhla pomalu ruku a uchopila sukni Eury. Tato strašně vykřikla.

Edgar se ohlédl a uchopiv milenkou za rameno, trhnul jí větší silou kupředu. Ozvalo se praštění, kus sukny zbylo v ruce žebračka. Zběsile řítili se milenci dolů. Eura upadla. Edgar ji zdvihl, a řítili se dále, klopytajíce a polopadajíce.

"Ses - tro - po - spěš si - já - ne - mo - hu - bě - žet, ty - můžeš - do - hoň je," volalo strašidlo.

Ozval se vzadu rychlý šustot a šelest a rachot. Eura se ohlédla. Velkými, dvoumetrovými, vrabčími skoky spěchala Smrt za nimi.

"Edgare, miláčku!"

Tu postavilo se něco před ně. Byla to ohromná skalní ruka.

"Podlez, Euro!" vzkřikl Edgar zděšeně na milenkou, teď v předu ubíhající.

Skála snižovala se rychle štěrbinou, ale nedosahovala dosud až

na dno její. Kura střelbě se
shýbla a proklouzla. Po ní Edgar,
ale skála oťřela se mu zhurta o
dolejší konec páteře a vyzula mu
jeden střevíc. Ale Edgar ubíhal
dále.

A tu pozdvihla se skála - a
skalní skulinou hopkovala dále za
uprchlíky - Smrt.

Milenci cítili, že jsou ztraceni.
Ani Času, ani Smrti nelze uprchnou-
ti...

S posledním vypjetím sil doběhli
k řece a s tvářemi hrůzou znetvoře-
nými stanuli před ní. Řev blízkého
vodopádu ohlušoval je opět. Neroz-
hodně chvíli stáli, ohlížejíce se
bázlivě za sebe.

Tu zjevila se na konci skalná
štěrbina Smrt, rychle k nim hopku-
jíc... Teď rozeznali tvář její v
celé hrůze.

Vydal Jaroslav Picka v Praze

5 mědirytin J. Konůpka

I. vydání - 1938 - 96 číslovaných
výtisků